

денъ и Бабуна. Тѣ бѣха млади, но сърдцата имъ бѣха пламенни, като сърдцата на всички добри българи.

Съ такова пламенно сърдце бѣше Петко Койчевъ, студентъ отъ Софийския университетъ. Макаръ да обичаше много науката, той я остави, за да поведе хайдушката чета изъ Македония.

Турцитѣ бѣха изтрѣпнали отъ тѣзи чети, които свободно се ширѣха изъ Македония и наказваха народнитѣ душмани. И вмѣсто да се замислятъ за причинитѣ на четничеството, тѣ наказваха всѣки опитъ за свобода съ кървави и жестоки мѣрки.

Четата на Петко Койчевъ бѣ извървѣла голѣмъ боенъ пжтъ. На много мѣста бѣше раздала правосъдие и много невинни българи бѣ спасила отъ ужаситѣ на робството. Въ една юлска нощъ тя пристигна въ село Ракле. Селянитѣ посрещнаха юнацитѣ, като братя и повече отъ братя — като закрилници. Момчетата бѣха разпрѣснати по къщитѣ да пренощуватъ и да отпочинатъ, за да могатъ на утрото да поематъ изъ Бабуна.

Всичко бѣше спокойно до зори. А тогава. . .

Въ къщата, където бѣше войводата Петко Койчевъ дотърча единъ четникъ:

— Войводо, издадени сме! Енверъ бей съ три хиляди войници е по стѣпкитѣ ни!

Войводата остана спокоенъ:

— Да се събератъ момчетата и следъ менъ! Ще навлѣземъ въ Бабуна! Толкова години тя е крила български комити и хайдутѣ, ще укрие и насъ!

Часъ по-късно четата напустна Ракле. Селянитѣ изпращаха четниците съ сълзи и вопли отъ отчаяние, сякашъ знаеха края имъ.

Едва достигнаха до Ножотъ и почна боятъ!

Три хиляди редовни войници, въоръжени съ най-добро оржие, съ артилерия, съ военни муниции безъ брой, срещу шепа храбреци, които иматъ само кръвта си и скжпо я продаватъ.

Войводата на часа разбра, че четата е обградена. Той събра момчетата си, изгледа ги и съ хубава младежка усмивка, рече:

— Като тръгнахме отъ България, азъ ви казахъ, че идваме да мремъ. Сега часътъ дойде! Ние сме обградени и трѣбва да умремъ. . . Който иска да се предаде, нека отиде! Азъ го освобождавамъ отъ клетвата!

— Ще мремъ! Ще мремъ!

Въ сжщото време отъ къмъ гората се зададоха турски офицери съ бѣло знаме. Предъ тѣхъ вървѣше единъ селянинъ отъ Ракле, когото бѣха забрали да имъ служи за преводачъ.

Петко Койчевъ посрещна пратеницитѣ на Енверъ бей.